

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. arch. P. M. H., b) P. M.**, oba zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **Obec Čeladná**, se sídlem Čeladná 1, zast. JUDr. Lubomírem Poláchem, advokátem se sídlem Zámecké nám. 42, Frýdek-Místek, proti opatření obecné povahy – Územní plán Čeladná ze dne 2. 10. 2014, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2015, čj. 79 A 10/2014-64, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Odpůrce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 4. 2015, čj. 79 A 10/2014-64, kterým byla zrušena část územního plánu stěžovatele vydaného dne 2. 10. 2014 pod čj. Cela2001/2014, a to ohledně vymezení ploch Z 1 – Z 10 a ploch a trasy VD1 [výrokem II. krajský soud ve zbylé části návrh navrhovatelů a) a b) zamítl a výrokem III. rozhodl o nákladech řízení].

[2] Stěžovatel následně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že mu na pořízení územního plánu byla poskytnuta dotace ve výši 1 956 000 Kč za podmínky, že v případě zrušení územního plánu nebo jeho části je stěžovatel povinen územní plán uvést do souladu s požadavky příslušného soudního rozhodnutí tak, aby zajistil opětovné nabytí účinnosti územního plánu do 5 let od realizace projektu; tato lhůta končí 31. 3. 2016. Pokud by k tomuto dni nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto a napadený rozsudek krajského soudu byl stále v právní moci, mělo by to pro stěžovatele a veřejné finance v jeho dispozici „*fatální následky*“, které by nemohly být zvráceny ani případným následným vyhověním kasační stížnosti. Uvedené následky by byly nevratné a znamenaly by pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám v případě opačném; stěžovatel k této otázce argumentoval „*rozhodovací praxí*“ a odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně v jiné právní věci ze dne 12. 1. 2012, čj. 62 Af 74/2011-56. Stěžovatel předložil kopii Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 4. 4. 2011 a kopii dokumentu - Podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[3] Navrhovatelé a) a b) s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasili. Citovali z části III bodu 1. a 9. Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace a uvedli, že poskytovatel dotace stanovil termín pro realizaci projektu ke dni 30. 5. 2011, stěžovatel splnil povinnost vydat územní plán do 5 let od ukončení realizace projektu, proto poskytovatel není oprávněn žádat po stěžovateli vrácení dotace. Formulace další podmínky o povinnosti

stěžovatele v případě zrušení územního plánu stěžovatele či jeho části „*zajistit opětovné nabytí účinnosti územního plánu nejpozději do pěti let od ukončení realizace projektu*“ je zjevně nesprávná, neboť poskytovatel dotace nemohl vědomě určit stěžovateli stejnou lhůtu pro vydání územního plánu a jeho účinnost jako pro zajištění opětovného nabytí účinnosti územního plánu po jeho zrušení soudem; podmínka měla správně znít, aby stěžovatel „*zajistil opětovné nabytí účinnosti územního plánu nejpozději do pěti let od jeho zrušení*“. Není proto dle navrhovatelů zřejmé, jaká újma stěžovateli v této fázi řízení hrozí. Navrhovatelé mají dále za to, že stěžovatel neprokázal vznik jakékoliv újmy spojené s rizikem vrácení dotace, ani to, že by újma byla nepoměrně větší než újma, jež může vzniknout navrhovatelům. Nepoměrně větší újma přitom může vzniknout především navrhovateli b), neboť pokud by v mezidobí podal nějaký investor žádost o územní rozhodnutí se záměrem realizace přeložky silnice II/483 - VD1, mělo by to (stejně jako případné následné stavební povolení) pro podnikání navrhovatele b) likvidační účinky [pozn.: ze žaloby i napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že na pozemku přeložky má navrhovatel b) zahradní restauraci]. Újma by byla způsobena také navrhovateli a), jak měl údajně vysvětlit v „*předchozích podáních*“ (pozn.: ze žaloby i napadeného rozsudku vyplývá, že pozemní komunikace spojující centrum obce s nově vymezenými zastavitelnými plochami Z1 – Z10 vede kolem nemovitostí obou navrhovatelů, proto se obávají nárůstu dopravy a zatížení imisemi, hlukem a vibracemi). Dle navrhovatelů by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo rovněž v rozporu s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny, zejména v lokalitách Stanovec a Čeladná.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle odst. 3 téhož ustanovení přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[6] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací stěžovatele, dle které bude přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti zabráněno nesplnění jedné z podmínek stanovených poskytovatelem dotace.

[8] Stěžovatel (příjemce dotace) poukázal na pro něj závazné podmínky a předložil Podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Podle části III bodu 9. tohoto dokumentu je „[p]říjemce povinen zajistit vydání územního plánu zastupitelstvem obce a nabytí jeho účinnosti nejpozději do pěti let od ukončení realizace projektu. Pokud dojde ke zrušení celého územního plánu nebo jeho části na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, nebo rozhodnutí krajského úřadu v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je příjemce povinen dát zrušený územní plán, nebo jeho zrušenou část do souladu s požadavky soudního rozhodnutí, resp. rozhodnutí v přezkumném řízení tak, aby zajistil opětovné nabytí účinnosti územního plánu nejpozději do pěti let od ukončení realizace projektu.“

[9] Je zřejmé, že citovaná podmínka pro poskytnutí dotace byla formulována s ohledem na právní úpravu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, před novelou provedenu zákonem č. 303/2011 Sb. a účinnou od 1. 1. 2012; dle této předchozí právní úpravy rozhodoval o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části Nejvyšší správní soud (§ 101c s. ř. s.) a měl povinnost rozhodnout ve lhůtě 30 dnů (§ 101d odst. 2 *in fine* s. ř. s.). Řízení bylo ve správním soudnictví jednostupňové a jeho délka byla zákonem pevně stanovena. Od účinnosti citované novely jsou však věcně příslušné rozhodovat o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části krajské soudy (§ 7 odst. 1 s. ř. s.), a to ve lhůtě 90 dnů (§ 101d odst. 2 *in fine* s. ř. s.); pro případný následný přezkum Nejvyšším správním soudem na základě podané kasační stížnosti není zákonem stanovena žádná lhůta. Nejvyšší správní soud tak již nemá pravomoc opatření obecné povahy či jeho část zrušit, nýbrž rozhoduje o kasační stížnosti, a to tak, že ji buď zamítne, nebo naopak zruší napadené rozhodnutí krajského soudu ve věci opatření obecné povahy (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[10] Zda nová právní úprava činí citovanou podmínku poskytnutí dotace obsoletní, není v nynějším řízení Nejvyšší správní soud oprávněn řešit. Je však nutno zdůraznit, že podstatou stanovené podmínky není to, že by měl o zrušení územního plánu stěžovatele či jeho části rozhodnout (jen a pouze) Nejvyšší správní soud, ale skutečnost, že v případě vydání soudního výroku (věcně příslušným soudem) o zrušení územního plánu stěžovatele nebo jeho části je stěžovatel povinen v určité lhůtě provést nápravu v souladu s takovým výrokem. Ostatně v tomto smyslu vykládá citovanou podmínku i sám stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[11] Přiznáním odkladného účinku nedochází ke změně či zrušení již pravomocného rozsudku krajského soudu. V důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by sice toto rozhodnutí krajského soudu nemohlo být vykonáno, avšak stále by zde existoval zatím stále pravomocný soudní výrok o zrušení uvedených částí územního plánu, přičemž až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by pouze nebylo jisté, zůstane-li jeho existence neotřesená či bude-li naopak tento rozsudečný výrok zrušen.

[12] Ani jedno z možných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti není však způsobilé (i v případě přiznání odkladného účinku), zastavit běh času vymezeného pro splnění dotačních podmínek dle tvrzení stěžovatele mezním datem 31. 3. 2016.

[13] Nejvyšší správní soud nynějším rozhodnutím nepředjímá, jak o věci samé bude rozhodnuto. Je však zřejmé, že žádné z naznačených rozhodnutí není způsobilé odvrátit následky, jimiž stěžovatel ve prospěch návrhu na odklad vykonatelnosti argumentoval. Vzhledem k tomuto závěru se již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval hodnocením a poměřováním možné újmy hrozící stěžovateli oproti újmě hrozící navrhovatelům, ani se nevěnoval otázce rozporu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s veřejným zájmem, na který poukázali navrhovatelé.

[14] Návrhu na přiznání odkladného účinku z výše uvedených důvodů nebylo vyhověno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu